

lang voor de dag aanvangt
ben je het bed uit en woorden
komen je gezelschap houden
ze wrijven hun snuit
als katten tegen je kuiten

buiten geen teken van leven
volslagen duister en toch
al tokkelend op dit klavier
weet je wie er waken:
lezers die in een kamer
van licht op zoek zijn
naar berichten

zo zijn we samen een zinkend schip
we vuren onze lichtpijlen af
en zien het silhouet
van een eiland, een boot
waar een orkest een dans heeft ingezet

ver hoef je niet te varen
in je sloep van taal en tekens
je ontdekt al gauw een haven
een havengeul van een stad in nood
en nergens vind je een warmer bed

Staf De Wilde